

Spomini ...

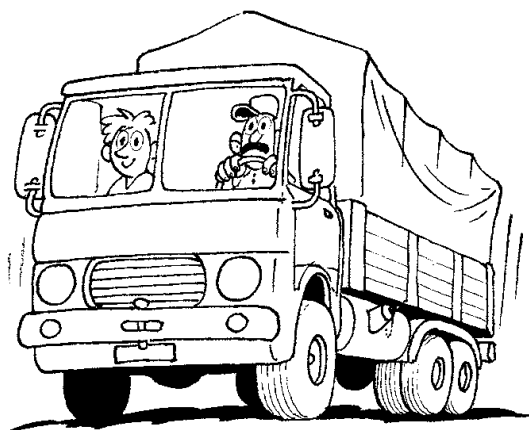
... na "rajžo" v Turčijo

1. del

Bil sem mlad študent, ko me je nekega počitniškega dne v februarju znanec, po poklicu voznik tovornjaka, vprašal, ali ga hočem spremljati v Turčijo. „Kaj pa bi tam?“ sem ga vprašal. „Ah, nekaj posebnih delov za stroje moram spraviti v Izmit. To je manjše mesto, kakih sto kilometrov od Istanbula,“ mi je pojasnil. „Kdaj pa si mislil?“ sem bil radoveden in njegov odgovor mi je skoraj vzel sapo. „Imaš s seboj potni list? Ob dveh se odpeljemo!“ „Kaj – danes? A si nor?“ „Ja, res! Pojdva po „pasuš“ – pa gremo!“ Po nekaj trenutkih premišljevanja sem rekel: „Okej, sem zraven.“ Šla sva po dokumente in popoldne smo se odpeljali z dvema tovornjakoma proti Turčiji. Spremljalo naju je namreč še eno vozilo s podobnim tovorom. Bil sem zelo razburjen, saj je bila to moja prva vožnja v oddaljeno južno državo, poleg tega mi je še hitra odločitev rojila po glavi. Pa še poslovil se nisem.

V tem trenutku mi je šinila v glavo čudovita povest o Martinu Krpanu, ki je tovoril sol s svojo malo, a zelo močno kobilo – mi pa s tovornjakom prevažamo tovor v

Turčijo. Kaj takega! Pot nas je vodila skozi takratno Jugoslavijo in Bolgarijo. V glavnem mestu Bolgarije, v Sofiji, pa se je pripetilo naslednje: Zaradi zelo nizkih temperatur – bilo je približno minus dvajset stopinj Celzija – je dizel zmrznil in – tovornjak je obstal! Kaj zdaj? Bil sem obupan in zeblo me je. Lojz, voznik prvega tovornjaka, pa je ostal „čisto kul“ in prepričljivo dejal: „Boš videl, zažgala bova časopis pod cevjo, ki vodi od tanka do motorja, pa bo! Ti pa pojdi dol k potoku po vodo.“ Postal sem še bolj obupan. Z

nizkimi čevlji in s kavbojkami po strmini dol do potoka – kako naj bi to šlo? Pa ni nič pomagalo. Vzel sem plastenko in se drsajoč spustil po ledeni stezi navzdol. Moja vožnja brez drsalk se je končala tako, kot se je morala. „Štrbunknil“ sem do kolen v ledeno mrzlo vodo, hitro ves premražen zajel vodo in se z rokami in nogami priplazil nazaj do najinega avtomobila. Bil sem tako razburjen, da niti nisem opazil trdih hlač, ki so medtem že zaledenele. Ojoj, kakšne dogodivščine! Pa se je vseeno vse dobro izteklo: Lojz je porabil ves papir, tudi toaletni, in res mu je uspelo segreti dizel, tako da sva vožnjo lahko nadaljevala. Jaz pa sem si, hvala bogu, v topli kabini dolgo masiral ledeno mrzle noge, dokler v njih nisem spet čutil prijetne topline. Zdaj sem spet lahko opazoval zasneženo pokrajino, ki je kot na letečem traku švigala mimo tovornjakovega okna.

Nadaljevanje sledi.